

ДОБРОВОЛЕЦЬ ДУК «ПРАВОГО СЕКТОРУ» ОЛЕГ КОМАНДІК: «У ЗОНУ АТО Я ПІШОВ НЕ ЗА ГРОШІ І СТАТУС...»

14 жовтня ми вже втретє офіційно відзначатимемо День захисника України. Це свято справжніх чоловіків і, насамперед, наших героїв сьогоднішнього дня - військових, учасників АТО, всіх тих, хто, зі зброєю в руках захищав і захищає на Донбасі цілісність та суверенність нашої держави. В їх числі і доброволець ДУК «Правого сектору» Олег Командік з смтЗарічне, який пробув у зоні бойових дій шість місяців, з листопада 2014 року по квітень 2015-го. За цей час бачив там все лихо війни на власні очі, пережив загибель побратимів, але ні на хвилину не пошкодував про те, що добровільно пішов боронити свою

- На той час я вже не був опікуном - мати створила нову сім'ю і переї-

льєри», де й перебував до квітня 2015 року.

- Що тобі найбільше запам'яталося із перебування у зоні АТО?

- У пам'яті людини завжди лишають слід саме перші враження і якісь екстремальні ситуації. Отож, і мені запам'ятався такий випадок, коли я потрапив під обстріл ворожих «Градів». З укриття поблизу опинилась лише невелика яблуня чи вишня, то ми, інтуїтивно, попадали під нею утрюх: дівчина-медик, лікар-парамедик і я зверху, прикриваючи їх своїм тілом, поскільки я відповідав за їхню безпеку. Снаряди вибухали за кілька десятків метрів, нас буквально засипало землею і реально було дуже страшно... Потім, коли вибухи стихли і небезпека

В першу чергу, розчарування від того, що з боку влади зараз майже нічого не робиться, щоб якось закінчити цю війну. Вона розтягується на невизначений час і роки, тож там і далі продовжують гинути та калічитися наші хлопці. Обурює й те, що офіційна інформація від керівництва про те, що відбувається на Сході, суттєво відрізняється від реальності. Особливо, це стосується, коли йдеться про втрати наших військових підрозділів, які зменшуються у кілька разів. Вистачає там і багато інших негативних, навіть подекуди, злочинних діянь і проявів. Але, попри все, я ніскільки не шкодую

пошкодував про те, що добровільно пішов боронити свою Батьківщину від зазіхань російського агресора.

Доля приберегла для Олега чимало випробувань ще з юного віку. Так склалося, що сімейне життя його батьків закінчилось розлученням. До того ж, через неналежне виховання дітей, їх обох позбавили батьківських прав. Тож, через сімейні обставини, хлопець був змушений навіть залишити навчання в Дубенському училищі культури і, як найстарший з дітей, оформити опікунство над молодшими братом та сестрою, практично, піднімати їх на ноги. Рано почав їздити на заробітки і важко трудитися, щоб заробити гроші для сім'ї. Потім підтримував фінансово сестру, яка після школи поступила у Млинів вчитися на ветеринара. По суті він пожертвував своїм навчанням заради навчання сестри. Завдяки йому, вона вивчилась, вийшла там заміж, Олег допоміг і весілля їй справити – спеціально поїхав вкотре на заробітки, не дозволивши матері взяти на ці весільні потреби кредит у банку. А потім, коли на Донбасі розпочалися бойові дії, він не зміг залишатися осторонь цієї неоголошеної війни і поза військкоматом, на добровільних засадах, відправився в зону АТО в якості бійця Добровольчого Українського Корпусу (ДУК) «Правий сектор».

хала жити на Житомирщину, поновивши свої батьківські права та забравши до себе молодшого сина, мого брата, - розповідає Олег. - То я спершу двічі їздив на Схід з волонтерською допомогою разом з сім'єю Кириковичів. А третій раз вже поїхав з ними туди конкретно – на війну, бо прийняв для себе таке рішення. Рідні мої, звичайно, всі були проти, але знали, що якщо я щось вирішив, то переконувати мене марно. Передцим була і медкомісія, яку я, за станом здоров'я, не пройшов, тож повістка про мобілізацію мені точно не «світила». Але, не відступаючи від задуманого, я обрав собі інший шлях - став в листопаді 2014 року добровольцем ДУК «Правого сектору». Пішов туди разом з Кириковичами, тільки вони після співбесіди потрапили в медичний батальйон ДУК, а я – в штурмову роту під командуванням «Подорянина». Отримав там позивний «Бас» - за свій зичний голос. Відповідно, пройшов спеціальний вишкіл бійця-штурмовика, під час якого мене вчили робити «зачистку» будівель та загалом воювати. А в зоні АТО випало бути у найгарячіших на той час точках – Пісках, Водяному та ін. Затим, коли моя штурмова рота перейшла у 54-ту бригаду ЗСУ, я, завдяки клопотанню Кириковичів, перевівся у групу прикриття медичного батальйону ДУК «Госпіта-

реально було дуже страшно... Потім, коли вибухи стихли і небезпека минула, нас всіх взяв сміх з нашого нехитрого сховку, адже тоненьке деревце жодним чином не могло б нас врятувати навіть від осколків... Ще пам'ятним є один нічний епізод, коли, нісши службу на блокпосту поблизу лінії розмежування, ми перешкодили проникненню на нашу територію денеерівського розвідника... Загалом, в зоні АТО всяке траплялось і втрати там були весь час. А ще кожен з нас, на крайній випадок, мав при собі гранату, щоб забрати з собою побільше ворогів, бо добровольців-правосекторівців сепари в полон не брали – спершу кували, а потім розстрілювали на місці. Тож, я навіть уві сні з «лимонкою Ф-1» не розлучався...

- А як склалося життя після повернення із зони бойових дій, щось змінилось у твоєму світогляді? - Повернувшись додому, я невдовзі одружився – з дружиною Інною ми зустрічались чотири роки, тож, по моєму поверненню, ми вирішили побратися. Затим, влаштувався на роботу - зараз ось працюю водієм у підприємця Олександра Мельника, з яким познайомився ще в зоні АТО, під час його волонтерських поїздок. Так що у мирному житті в мене все гаразд. А стосовно бачення війни, що триває на Сході країни, учасником і свідком якої довелось бути, то вже є велике розчарування.

про те, що пішов добровольцем в зону АТО. Адже, я знаю, чого я там був і заради чого. І воював там не за гроші чи за якісь пільги – в ДУК ми не мали ані зарплати, ані статусу (не маємо цього і нині), а пішов туди, як і всі добровольці - за покликом душі і серця.

Сергій ТИШКОВЕЦЬ